

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ «ΠΝΙΓΗΚΑΝ» ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ! Ο «Τούρκος» συνταγματάρχης στη Πόντια ξεριζωμένη: «Μάνα, είμαι ο γιος σου!»

Μια γυναίκα από τη Ριζούντα του Πόντου, που τον άνδρα της τον σκότωσαν οι Τούρκοι, εγκαταστάθηκε σε προσφυγικό καταυλισμό της Δράμας. Είχε τρία παιδιά - δύο αγόρια και ένα κορίτσι. Το κορίτσι ήταν μαζί της στη Δράμα, τα αγόρια όμως δεν ήξερε τι είχαν απογίνει.

Πέρασαν αρκετά χρόνια, και στη Δράμα, όπου είχε εγκατασταθεί, δεν είχε τα απαραίτητα για να ζήσει και γι' αυτό αποφάσισε να επιστρέψει στον τόπο της, μήπως κατορθώσει και πάρει μαζί της ένα δοχείο χρυσές λίρες κι άλλα κοσμήματα που έχει κρύψει ο άντρας της, στο φούρνο του σπιτιού τους. Πραγματικά μια μέρα έφτασε στη Ριζούντα. Στάθηκε στη γνώριμη βρύση. Απέναντι ήταν το σπίτι της!

Ρώτησε μια Τουρκάλα ποιος ήταν ο καινούριος σπιτονοικοκύρης. Ήταν ένας συνταγματάρχης του τουρκικού στρατού. Η γυναίκα είδε ότι ο φούρνος δεν είχε γκρεμιστεί, όμως δίσταζε να πλησιάσει το παλιό της σπίτι, επειδή ο ένοικος ήταν τόσο ισχυρός. Όταν η Τουρκάλα έμαθε ότι το σπίτι ήταν δικό της, δεν την άφησε να φύγει αλλά την προέτρεψε έντονα να πάει εκεί. Πραγματικά η γυναίκα χτύπησε την πόρτα και της άνοιξε η σύζυγος του συνταγματάρχη. Της είπε τότε ότι το σπίτι ήταν το πατρικό της. Η γυναίκα την παρακάλεσε να παραμείνει μέχρι να επιστρέψει ο άντρας της. Έτσι έγινε, και το μεσημέρι, όταν φάνηκε ο συ-

Μερική άποψη της Ριζούντας

νταγματάρχης, του διηγήθηκε η Ελληνίδα την ιστορία της. Ο Τούρκος συνταγματάρχης την προσκάλεσε να παραμείνει μαζί τους όσο καιρό επιθυμούσε, εφόσον το σπίτι ήταν δικό της!

Η φτωχή γυναίκα κάθισε στο σπιτικό της μια βδομάδα. Σ' αυτό το διάστημα διαπίστωσε ότι ο συνταγματάρχης ήταν καλός άνθρωπος. Έτσι σκέφτηκε να του ζητήσει να ερευνήσει για τα δύο αγνοούμενα παιδιά της.

Ο συνταγματάρχης, χάρη στη θέση του, κατόρθωσε να ανακαλύψει ότι το ένα της παιδιά είχε σκοτωθεί, ενώ το άλλο συνέχιζε να αγνοείται. Τότε η γυναίκα, αναλογιζόμενη τη φτώχεια της, αποφάσισε να του πει για τις κρυμμένες χρυσές λίρες, αφού έτσι και αλλιώς ήταν χαμένες. Του εξήγησε μάλιστα ότι είχε μια κόρη να παντρεύει και του υποσχέθηκε ότι τα μισά θα ήταν

δικά του. Ψάξανε λοιπόν και οι δυο στο φούρνο και βρήκανε όλα τα πολύτιμα αντικείμενα που ήταν κρυμμένα. Έγινε η μοιρασιά, και το μόνο πρόβλημα ήταν ο τρόπος με τον οποίον η γυναίκα θα έβγαινε από τα σύνορα. Ο συνταγματάρχης την καθυσάχασε, υποσχόμενος ότι θα τη συνόδευε εκείνος. Την ημέρα που θα έφευγε, είδε ένα φορτηγό γεμάτο με 10 μπαούλα. Η γυναίκα απόρησε, ο Τούρκος όμως της απάντησε: «Αυτά είναι δώρο για την κόρη σου. Αυτό το σπίτι ήταν δικό σου και εγώ τώρα με αυτά το ξεχρέωσα». Έφτασε η γυναίκα στη Δράμα, αφηγήθηκε τι της συνέβη, μα η γειτονιά δεν πίστευε αυτά που άκουγε!

Γέμισε το σπίτι με κόσμο, που μαζεύτηκε να δει την προίκα της κόρης. Άνοιξαν τα μπαούλα και ξαφνικά, σε ένα από αυτά, βρήκαν τη φωτογραφία του συνταγματάρχη και της γυναίκας του! Την ρώτησαν αν αυτός ήταν ο Τούρκος που είχε γνωρίσει. Πραγματικά ήταν ο ίδιος! Γύρισαν τη φωτογραφία, η οποία έγραφε από πίσω: «Αγαπητή μου μητέρα, εγώ είμαι ο γιος σου, ο οποίος σώθηκα αλλά δεν μπορούσα να σου το πω! Ό,τι θέλεις εσύ και η αδελφή μου, είμαι στη διάθεσή σου. Είμαι κοντά σας!».

Η καταγραφή της παραπάνω μαρτυρίας έγινε από την φοιτήτρια του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Όλγα Ντέλλα, τον Μάρτιο του 1992.

Πηγή: Facebook - Ποντιακή Καλλιτεχνική Στέγη Πέλλας.

Οι... ξενιτεμένοι δημοσιογράφοι

Της Γεωργίας Ανάρδου

Η κρίση και τα συμφέροντα διέλυσαν και τη δημοσιογραφία - Δεν είναι λίγοι εκείνοι που εγκατέλειψαν τη χώρα μαζί με τις οικογένειές τους, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Ιστορικοί τίτλοι εφημερίδων ξεψύχισαν, άλλα συγκροτήματα προχώρησαν σε απολύσεις και άλλα αφήνουν τους δημοσιογράφους απλήρωτους για πολλούς μήνες. Από αυτό το κερκτικό τοπίο κάποιοι θέλησαν να ξεφύγουν και μετανάστευσαν. Ανάμεσα τους η Ματίνα Δεμελή η οποία εδώ και λίγο καιρό ζει με την οικογένειά της στην Αμερική. Είναι η δημιουργός του site: xenitemenos.com. Εδώ συναντάμε Έλληνες δημοσιογράφους που μετανάστευσαν σε κάθε γωνιά της γης. Η Ματίνα Δεμελή εξηγεί: «Φλέρταρα χρόνια με την σκέψη της μετάβασης στην Αμερική. Η κρίση ήταν απλά η αφορμή και η σκέψη έγινε πράξη. Η μετάβαση στο καινούργιο περιβάλλον ήταν άκρως ενδιαφέρουσα. Οι δυσκολίες είναι κάτι δεδομένο, όταν αφήνεις το "σπίτι" σου, κυριολεκτικά και μεταφορικά και ξεκινάς τη ζωή σου από την αρχή. Όταν όμως το κάνεις συνειδητά και επειδή το επέλεξε εσύ, η προσαρμογή είναι βαθιά. Η εξερεύνηση του καινούργιου έχει στη διαδρομή αρκετές χαρές. Νέες παραστάσεις, νέοι φίλοι, νέες εικόνες».

-Πως γεννήθηκε ο «ξενιτεμένος»;

«Η επιλογή του τίτλου ήταν αυθόρμητη. Η ιδέα προέκυψε όταν σκέφτηκα να καταγράψουμε το πως ζούμε εμείς οι ξενιτεμένοι δημοσιογράφοι. Οι περισσότεροι από μας ξε-

νιτευτήκαμε τα χρόνια της κρίσης κι αυτό έχει τη σημασία του. Ποια είναι η καθημερινότητά μας, τα βιώματά μας, η συμβίωση με άλλους πολιτισμούς. Η κάθε χώρα έχει ξεχωριστό ενδιαφέρον. Από την Ινδία και το Περού μέχρι τη μακρινή Αυστραλία αλλά και τις γειτονικές με την Ελλάδα χώρες, παντού θα βρεις μια ιδιαίτερη ιστορία που θα καταγράψει ο ξενιτεμένος δημοσιογράφος. Έως τώρα είμαστε 12 άτομα σε 10 χώρες. Η ομάδα μεγαλώνει. Επόμενος στόχος είναι η Αφρική και η Μέση Ανατολή που θα έχουν αρκετό ενδιαφέρον».

-Τι σημαίνει ξενιτιά;

«Αν δεν το ζήσεις, δεν θα καταλάβεις. Ένα κομμάτι του εαυτού σου μένει πάντα πίσω. Στη γειτονιά που μεγάλωσες, στους ανθρώπους που άφησες, στην κυριακάτικη βόλτα στο Θησείο, στην χρυσή άμμο που άγγιζες κάθε καλοκαίρι, στα κυκλαδίτικα σοκάκια, στην οδό Σταδίου, στο μπουλιάρισμα της Κηφισίας. Η νοσταλγία αυτή πονάει πάντα...και για μένα αυτό είναι η ξενιτιά».

-Πως είναι η ζωή στην Αμερική;

«Για κάποιον που έχει ζήσει την ελληνική πραγματικότητα νομίζει πως βρίσκεται στον παράδεισο. Μετά τους πρώτους μήνες της παραμονής μου εδώ συνειδητοποίησα ότι δεν είχα εκνευριστεί-θυμώσει-δυσανασχετήσει με κάτι. Όλα κυλάνε όπως πρέπει. Κανείς δεν γκρινιάζει όταν περιμένει στην ουρά. Ο κόσμος σου λέει καλημέρα κι ας μην σε ξέρει. Στις υπηρεσίες θα εξυπηρετηθείς με ευγένεια. Όσο για το εκπαιδευτικό σύστημα, δεν υπάρχουν λόγια. Οργάνωση,

πειθαρχία και αφοσίωση όσον αφορά τους εκπαιδευτικούς και το έργο τους. Τα δημόσια αμερικάνικα σχολεία αποτελούν υπόδειγμα και αυτό ισορροπεί ό,τι άλλο έχεις χάσει». Πέρα απ' όλα αυτά, όμως, σε πολλές πια χώρες του κόσμου χτυπά καρδιά ελληνική. Παρατηρώντας μια φωτογραφία από την Αστόρια, δε γίνεται να μην πλημμυρίσεις από συγκίνηση.

Η Ματίνα γράφει γι' αυτήν: «Μια ζεστή ανοιξιάτικη βραδιά, προχωρώντας στις γειτονίες της Αστόρια, μπορεί να δεις εικόνες βγαλμένες από ένα ελληνικό χωριό, νησί, γειτονιά. Γιαγιάδες μαυροντυμένες, ξεπρόβαλαν στο πεζοδρόμιο. Οι καρέκλες βγήκαν έξω και η παρέα σιγά σιγά μεγαλώνει. Απολαμβάνουν το δροσερό αεράκι μετά από έναν ανελέητο χειμώνα».

Για επίλογο μια φράση που όπως μου εξηγεί η Ματίνα Δεμελή, «ακούγεται πολύ τελευταία». Δηλαδή; «Ο ξένος είναι Έλληνας κι ο Έλληνας σαν ξένος».

Η αλλιώς κατά την Ρόζα Εσκενάζου στον «Ξενιτεμένο»: «Χρόνια πολλά στην ξενιτιά ήμουν και καρτερούσα και την γλυκιά αγάπη μου αχ την επιθυμούσα.

Το όνειρο μου το γλυκό ήτανε και ποθούσα να φύγω από την ξενιτιά που πάντα εβλαστημούσα.

Αχ κακούργα ξενιτιά!

Και ο πόθος μου επέρασε και ήρθα στην πατρίδα γι' αυτήν που ονειροπόλαγα και είχα κρυφή ελπίδα.

Αλλά και πάλι βλαστημώ και είμαι μετανιωμένος την ξενιτιά επιθυμώ που ζούσα ευτυχισμένος».

**OLYMPIA MARBLE
PTY LTD**
1-3 CHALDER ST, MARRICKVILLE NSW 2204
Ph. 9565 1415 - Mob. 0418 462 020
www.olympiamarble.com.au e-mail: olympia1@bigpond.net.au

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΗΛΙΑ Ή ΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑ

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΜΝΗΜΕΙΩΝ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ ΣΤΟ NSW
ΔΙΑΘΕΤΟΥΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ
MONUMENTAL STONEMASONRY

SENIOR CITIZENS DISCOUNTS

